

[OPRYCZNY *ai*

G sg n opryczn(e)go.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. opriczny.

Szczególny, specjalny (ze strus. oprичьный): [mówi ks. kijowski Jaropłk w r. 1134:] ktorzy [poddani książąt ruskich], ácz służbie niewolney przywykli/ y bez oprricznego [!] pánowania zwierzchności przełożonych [bez oprycznego panowania zwierzchności przełożonych StryjPoczqt 119] żywotá fwego porządnie prowadzić niemogą/ wżákże iáko im przykry poštěpek y wyrozumienie tey służby ieft/ íami widzicie StryjKron 213 (Linde s.v. opriczny).

Synonim: osobny.

MK